

гнѣвни, кръвясали очи, ходѣха насамъ-натагъкъ. Алипия бѣше между тѣхъ и тѣ нищо не му казваха.

— Бе тебе още ли не сж те изяли кучетата? — смѣеше се Давидко, — зелени очи имашъ ти, шмекеръ си. . .

Алипия гледаше все къмъ стадото. Една овца — най-обикновена, кафява овца — бѣше отишла до плета и се чешеше. И както се чешеше по рамото, гледаше насамъ, къмъ кжшлата и, безъ да има защо, сегизъ-тогизъ поблѣйваше.

Застаналъ срѣдъ кучетата, Алипия гледаше тая овца. И когато тя поблѣйваше, той леко кимваше съ глава. Каточе искаше да каже: „Тазъ е. . .“

— Овцата е тука, — рече той, като се възви къмъ Петра овчарьтъ. — Ей-я-хи, де се чеше. . .

Петъръ овчарьтъ не каза нищо, а сърдитъ тръгна къмъ овцетѣ. Тръгна съ него и Алипия.

Като подгони овцата, Петъръ овчарьтъ лесно я хвана съ гегата си. Следъ туй, като я държеше съ едната си ржка, съ другата взе едното ѝ ухо, за да види белега: белегътъ не бѣше тѣхенъ, Хаджи-Петровия, а чуждъ.

— Нà ти я, като е твоя! — каза Петъръ овчарьтъ и бутна овцата къмъ Алипия.

Овцата, като замаяна, не избѣга, а остана тамъ.